

TEATER OCH MUSIK

Waldemar Ahlén hade på lördagen samlat en talrik åhörarskara till sin orgelkonsert i Högalidskyrkan. Hans program var ägnat att skänka behållning åt personer av mycket olika smakriktningar. Bach-älskaren fick till livs ett av mästarens mest vårfriska preludier samt tillhörande fuga (D-dur, Peters bnd IV). För sjuttiotalsromantiken svarade Cesar Franck med sin Grande pièce symphonique, op. 17, för den tidigare efterwagnerska perioden italieneren Bossi med Pièce heroïque och Chant du soir och för gårdagens modernitet tjecken J. Suk med sin Meditation över en gammalböhmisk koral. Den som har sinne och känsla för det värdefulla inom alla riktningarna kunde icke undgå att iakttaga, med vilken stilsäkerhet och uttrycksförmåga hr Ahlén gestaltade de olika uppgifterna. Han fick i registreringen tillfälle att utveckla sin rika klangfärgfantasi, som han dock mästertligt tyglade till förmån för fraseringens logiska krav. Överhuvud präglas denne konstnärs spel av en behärskad lidelsefullhet. Man förnimmer den inre intensiteten som en välgörande eggelse, och då den ibland kommer till ett nödvändigt och därför välkommet utbrott, rycks man helt med i de fortevirvlande tonmassorna. Men så har Högalidskyrkans orgel också en kraft, som kan försätta berg.

M. P.